

Farul Căştin

em. On. Palatul Cultural LOCO

„Vol sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 10
Apare în fiecare Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sombăta,
9 Martie 1940

Drumul cu spini

de Alexa Popovici

Așa poate fi numită viața unui credincios dela nașterea din nou și până la mormânt. Căci fără exagerare, totul îi este împotrivă. Urmăriți un suflet înlăuntrul căruia s'a petrecut schimbarea nașterii din nou, cercetați-l de aproape și veți vedea aceasta ușor și repede.

Abia au aflat prietenii și cunoscuții, cercul intim, și începe batjocora, disprețul și râsul. Află cei din casă, din familie, și imediat începe o răceală, se naște o distanță, sau, ca în multe cazuri, apare persecuția. Dragostea se transformă imediat în ură. Dar povestea nu se termină aici. Pe tot întinsul drumului vieții va întâlni spini, spini și iarăși spini. Păcatul e atât de țesut în lume, că-l întâlnești la fiecare pas. De câte ori un credincios, fiind în vorbă cu alții, aude vorbe murdare, batjocuri, — spini și mărăcini. Așa e pe pământ.

Batjocura, ura, disprețul, persecuția, suferința, necazul, griji și dureri, cresc din plin pe cărarea credinciosului lui Isus. Iar dacă, cetitorul meu, aceasta e și partea ta, nu pierde curajul, nu te întoarce înapoi. Alături de tine e o mulțime nenumărată, zorind chiar printre spinii acestei lumi, să ajungă la țărnul ceresc.

E atât de greu să calci pe spini, intră atât de adânc, produc așa dureri, provoacă atâtea răni! Și sunt mulți care, din cauza spinilor se întorc din nou de unde au plecat. Spinii, spinii i-au umplut de frică. Dar putem spune cu toată tăria, că, oricât de mulți ar fi spinii, nu se va întoarce din drum, unul care are lucrurile pe care le înșir mai jos. Acestea sunt adevărate ajutoare, îmbolduri binecuvântate.

Nu se va întoarce credinciosul care are,

CUNOȘTINȚA PREZENȚEI LUI ISUS

Dacă printre spinii dureroși, cu rănile pline de sânge chiar, aude șoapta lui Isus: „Eu sunt cu tine”, credinciosul va merge înainte. Pavel se afla în închisoarea Romei și de acolo scrie: „Dar El a stat lângă mine”.

Prezența lui Isus **alungă singurătatea**. Cel mai greu lucru pentru călător e, să fie singur pe un drum pustiu și lung. În viață vom avea prieteni, rude și cunoscuți, dar, oricât ar încerca ei, nu te vor înțelege. Vor fi în inima ta anumite taine pe care le vei duce cu tine în mormânt. Ce bine e însă când știi că Isus e lângă tine! El te înțelege, simte durerea ta, poartă cu tine greul și povara. Cu El poți sta de vorbă, poți să-I deschizi inima, să-I spui ce te apasă. Ce minunată e cântarea

Să-I spun lui Isus orice durere,
Ce câteodată m'apasă greu,
El mă ajută și-mi dă scăpare,
El mă păzește de orice rău.

Prezența lui Isus **alină durerea**. Da, spinii provoacă dureri, iar ele ne chinuesc. John Bunyan, pentru credința în Isus a fost arestat și închis aproape 12 ani. Acasă, îngerul morții îi răpește soția, lăsând orfani pe drumuri bietii copilași. Tatăl în închisoare, mama în mormânt, iar ei pe drumuri. Se spune că durerea cea mai mare pentru Bunyan era când își vedea bietii copilași orfani. Ce spini, ce durere! Dar Bunyan se pleca pe genunchi și se ruga. In apropierea lui Isus durerea se alina. Ce alinare, dacă în hoala ta, în necazul tău, în prigonirea ta, în suferința ta, între spinii de pe cărarea ta, îl ai pe Isus lângă tine!

Prezența lui Isus **asigură biruința**. „Dacă Isus ne conduce,

trebuie să învingem”, — spune cântarea. Că Isus e lângă noi, e chezașa cea mai bună că vom ajunge bine la capăt. Teama rătăcirii dispare. Oricât de gros ar fi întunerecul, lumina arată calea. Isus cunoaște toate cotiturile, toate strămtorile pe calea către cer. Nimeni din cei care L-au avut în viață nu s'au pierdut. Căci El, când, istovit de dureri, ai slăbit, te ia pe brațe, te ajută. Fericite de cel ce-L are lângă el.

Iarăși, oricât de greu ar fi drumul printre spini, nu se va întoarce credinciosul care are

VIZIUNEA CLARĂ A CERULUI

Ca să ne convingem de aceasta, să ne gândim la Ștefan. Dușmanii aruncau în el cu pietre. Capul lui spart, corpul plin de răni, pietrele vin ca ploaia. El nu simte nimic. Privirea-i e ațintită la cer și uitând, ba chiar parcă neștiind de ce se petrece în jurul său, strigă dușmanilor lui: „Iată văd cerurile deschise...” De sigur acest lucru l-a ajutat să treacă printre spini. Un alt caz. Pavel povestește despre sine, în fel figurativ și modest, că a fost în cer și a auzit cuvinte care nu se pot spune. Cu alte cuvinte, a văzut cerul. Iată secretul prin care, atât Ștefan și Pavel, precum și miile de martiri, au trecut spinii.

Cunoscând **cerul, vom fi cuceriți de el**. E atât de minunat în cer, e o stare atât de fericită, o pregătire a Creatorului, pentru cei iubiți. Ah, dacă l-am cunoaște mai bine, dacă ochiului nostru i-ar fi permis să-l vadă măcar odată, măcar o clipă, nu cred că ar fi om pe pământ să nu-și dea chiar și viața, numai să ajungă acolo. Ceva ce ochiul nu a văzut, urechea n'a auzit, și la inima omului nu s'a suit. „Nici de jumătate nu mi s'a spus”, a exclamat

(Continuare în pag. II-a.)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 10 Sâmbătă 9 Martie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimitererea banilor înainte.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Lăe Barna 4

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Încă și acum primim o mulțime de mandate pe care nu e scris pentru ce au fost trimise banii. Afară de aceasta primim adrese așa de rău scrise, încât e aproape cu neputință să putem descifra numele și adresa trimițătorului!

Din nou vă rugăm să faceți tot posibilul și să scrieți adresa și numele, precum și scopul pentru care trimeteți banii, CITEȘ și CURAT și FRUMOS. Prin aceasta ușurați și lucrul nostru și primirea regulată a revistei.

Așa cum am mai anunțat în „Farul Creștin”, credem că este o datorie de buni cetățeni și un act de adevărat patriotism să subscriem bonuri pentru înzestrarea armatei. Făcând aceasta, apărăm țara noastră și avutul nostru propriu.

**SUBSCRIEȚI BONURI PENTRU
INZESTRAREA ARMATEI!**

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserică
și familii găsiți
la

Francisc

Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No 16

DRUMUL CU SPINI

(Urmare din pag. 1-a)

mat regina Șebeii când a văzut Ierusalimul. Cum vom exclama noi, când vom vedea cerul? Gândiți-vă numai, că acolo vrea Dumnezeu să petreacă și El cu noi, toată veșnicia. Dacă ai cunoaște cerul, ai suferi, ba ai muri chiar ca Ștefan, Pavel, martirii, etc.

Viziunea cerului ne face să cunoaștem pământul. E atâta deosebire între viața din cer și cea de aici! De aceea, spune Isus, nu vă strângeți comori, lăsați lumea, veniți după Mine și unde voi fi Eu, veți fi și voi, etc. De atâtea ori noi ne lipim atât de mult de lume, facem din ea idealul nostru. Iar ea în realitate e sbumciun, durere, amărăciune. Iată, de ce spune Pavel, că ar vrea să moară, să treacă dincolo. El cunoștea cerul. Pământul pentru el era pustiu și gol, nimic bun, nimic frumos. Dincolo era totul.

Viziunea cerului ne fărâșă. Adică ne face să nu mai simțim nimic, să nu mai cunoaștem nimic. Aceasta e explicația morții ușoare a martirilor, a seninătății credincioșilor în închisori, a bucuriei și în necazuri. Cerul i-a fărâșat, i-a vrăjît. Fiul rătăcit era flămând lihnit, bolnav; drumul până acasă era lung, dar, când amintirea căminului părintesc, viața dulce de acolo, apărură vii în mintea lui, totul a dispărut, și foame, și oboseală și drum lung și toate. Când vezi cerul în fața ta, nu simți spinii de pe drum.

Și, în sfârșit, un alt ajutor printre spinii e

LEPĂDARE DE SINE

Dacă nu-ți pasă de tălpile tale că sunt rănite de spinii, că inima e plină de săgeți, că ești scuipat, batjocorit și luat în răs, că din pricina credinței s'au închis toate ușile, că ești părăsit de toți, atunci oricâți spinii ar fi în calea ta, vei merge înainte.

Lepădarea de sine, înseamnă detronarea eului nostru. Atotputernicia noastră e înfrântă. Mândria și plăcerea, măgulirii au murit. Laudele nu mai au efect asupra noastră. A lepăda înseamnă a arunca. Deci noi ne aruncăm pe noi înșine, ca nefiind buni de ceva. Suntem nemernici, fără putere. Astfel batjocura nu ne va mai înjosi. O doamnă a fost odată

ta ponegrită și batjocorită. A venit acasă și a plâns, de s'a topit. A fost ofenzată. Nu așa se întâmplă însă, cu cel credincios. Lu-nu-i pasă că lumea îl râde, că e batjocorit. Lepădându-se de sine a devenit rezistent.

Lepădarea de sine înseamnă umilirea firii noastre pământești. Abia acum poate vlăstarul vieții spirituale să crească nestingherit să se desvolte. Acum hotărârea de a-l urma pe Isus e fermă și înțărîtă. Iar unui om hotărît nu pasă de ce e în cale. Fie oricâtă greutate, oricâți spinii. Altcum e foarte greu să înduri totul în viață. Spinii nu caută pe nimeni. Ei nu știu să aleagă între om și om. Sunt în istoria creștină atâtea cazuri când unii din puf și din mătase au ajuns prin închisori. Dar au răbdat. La primirea credinței, ei s'au lepădat de ei înșiși. Când firea pământească a fost umilită, atunci nu e o rușine să fii batjocorit și răs pentru credință. Pentru aceasta cere Isus, ca cei ce-L urmează „să se lăpede de sine”.

Lepădarea de sine e operația dureroasă a ființei noastre. De aici înainte ai încetat de a exista. În ființa noastră trăiește Isus. Și când ființa noastră e învăluită cu Isus, ce ne mai pasă dacă pe drum sunt numai spinii?

Poate spinii au răsărit și în drumul tău. Poate te doare urma lor, crucea poate te apasă prea greu. Așa e drumul credinței. „Dacă fac așa cu Mine, lemnul verde, ce vor face cu cel uscat”, — a spus Isus. Sunt spinii, e greu, „dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”.

Biserica Baptistă din Vasa, Finlanda

Am primit știrea că, localul de rugăciune al bisericii creștine baptiste din Vasa, Finlanda, săptămânile trecute a fost dărâmată de bombele aruncate din avioanele sovietice. Această casă de rugăciune era o podoabă a orașului mic și un loc în care multe suflete au aflat mângâiere. Locuința păstorului a fost prefăcută în ruine. Cu toate acestea, credincioșii se bucură că pot, alături de ceilalți cetățeni loiali, să lupte pentru libertatea și independența Finlandei.

PRIVIND LA ISUS

Evrei 3:1. Luca 6:40.

Pavel nu ne spune aici: Priviți la mine, priviți la Ioan, la Petru, etc. . . ci: Priviți la Isus. Singurul Exemplu vrednic de imitat. Oamenii din timpul nostru au obiceiul de a privi la un credincios mai slab și atunci să zică: „Nici el nu e mai bun”. Cetiți atunci acest verset. Cineva a spus: „Noi devenim asemenea celui pe care-L privim mai mult”.

Ce înțelegem prin a privi la Isus?

Desigur, nu este vorba de a ne face o icoană a Domnului Isus, la care să privim oridecâte ori ne ducem la biserică sau intrăm în casă. A privi la El înseamnă a-L avea înaintea ochilor noștri spirituali în orice clipă.

A ne concentra gândurile și simțurile asupra persoanei Sale.

Îl văd ca un călător umblând din sat în sat, făcând bine și predicând. Peste toată viața Sa strălucește frumusețea dorinței de a ușura sarcinile, de a mângăia și de a scăpa poporul Său. Iubirea a fost aceea care L-a făcut să devină sărac pentru a ne îmbogăți pe noi. El n'a avut niciun lucru pe care să-l cheme al Său. Și când a ajuns la sfârșitul vieții, călăii Săi n'au avut ce trage la sorț decât hainele de pe El. Când îi era foame, mergea la un smochin; când era obosit, împrumuta o corabie pentru a Se odihni; când L-a fost sete, a cerut apă dela o femeie decăzută. Când L-a trebuit un ban pentru a demonstra un adevăr, a trebuit să-l ceară dela altcineva.

Dar trebuie să observăm că acești nori în viața lui Isus sunt străbătuți de raze de lumină, așa cum razele soarelui pătrund printr-o ceață deasă. Așa că oridecâte ori găsim sărăcia în viața lui Isus, găsim o dovadă de puterea Lui.

De exemplu: El are putere să Se scoale din corabia împrumutată și să liniștească valurile; să Se scoale din mormntul împrumutat și să devină Stăpânul vieții și al morții. Acum stând în mijlocul celor ce au devenit bogați prin sărăcia Lui, ne face un apel fierbinte să Îl servim, fiindcă El S'a făcut sărac ca să aibă nevoie de ajutorul nostru și astfel să poată ajuta la mântuirea noastră.

Văd picioarele Sale pline de praf și pe El obosit, stând de vorbă cu o femeie. El, Regele regilor, nu se sfiște a sta de vorbă cu cei mai de jos oameni, bolnavi, îndrăciți, vameși.

Priviți apoi la o Persoană scumpă nouă, care în fiecare seară după o muncă grea, Se retrăgea în munte, ca să Se odihnească. Și acolo, cu genunchii pe o piatră, cu fruntea ridicată spre cer, spunea Tatălui Său, că e greu păcatul meu și al tău, dar că El îl va purta până la sfârșit.

Priviți asupra lucrării Sale. Un simplu tâmplar din Nazaret, cum vreau să-L considere mulți, a mișcat lumea mai mult ca oricine. Urmașii Lui, la fel, au avut influență mare asupra oamenilor din toate timpurile.

Și, dacă e adevărat că panica războiului a umplut multe inimi de groază, lăsați ca în mintea noastră să fie numai acea mișcare sfântă a lucrării Domnului Isus, care să ne inspire la muncă pentru El.

A privi la Isus mai înseamnă și a sta de vorbă cu El. De multe ori nu e nevoie de multe cuvinte ca cineva să-și exprime sentimentul său față de aproapele. Privește în fața lui și vei vedea cum se uită de urât la tine, sau invers, dulce zâmbitor, neroncitor, și vei afla atitudinea lui față de tine.

La fel, privind la El, îl vei vedea cu brațele deschise gata să te primească, cu o față dulce, dar în același timp cu o expresie poruncitoare, vei afla planul Său pentru tine. El îți va pomeni să mergi în lume, să-L mărturisești.

A privi la Isus, înseamnă a-L urma pas cu pas.

Petru îl urma de departe, când Isus mergea la judecată, și de aceea L-a pierdut din vedere. Cunoaștem urmările acestui fapt. De abia L-a pierdut din vedere și L-a și uitat imediat; după aceea începe să-L tăgăduiască. Păcatul s'a încuibărit în inima lui, atunci când nu l-a văzut pe Isus. Este gata să jure că nu-L cunoaște. Dar în momentul în care L-a revăzut, imediat a fost muștrat de conștiință.

Priviți-L de aproape. Atunci când privim la Isus, îl putem urma de aproape. Nu lăsa nicio distanță între tine și El, căci atunci

se poate să-L pierzi din privire. Urmările acestui fapt sunt foarte rele. „L-au văzut rugându-Se pe munte”. Dar să observăm că El nu a avut mult timp să stea acolo. La poalele muntelui, L-a așteptat un îndrăcit, ca să-l vindece.

Dacă vreți să-L aveți mereu înaintea ochilor Dvs. atunci urcați cu El muntele, dar nu rămâneți acolo. Nu vă recomand să luați pe Petru ca exemplu în cazul acesta. El dorește să rămână pe munte, să facă acolo trei colibi dar el nu vrea să meargă cu El la judecată.

Isus n'a avut mult timp pentru odihnă, nici pentru rugăciune chiar. Cu atât mai puțin timp trebuie să avem noi pentru a ne satisface unele dorințe. Dacă noi rămânem mult timp la odihnă, El pleacă și rezultatul va fi, că noi îl pierdem din vedere.

A fost odată un om, care a vrut să cunoască voia lui Dumnezeu în viața lui. Atunci a început să se roage în fiecare zi și să postească. Intr'o zi, pe când se ruga, i S'a arătat Isus cu o față blândă și strălucitoare. În acest timp cineva îl striga pe nume. Din ce în ce strigătul era mai tare, și vocile erau tot mai multe. Dar omul și-a pus mâinile pe urechi și nici nu voia să audă vocile care îl strigau de afară. Atunci Isus se uită la el și-i spuse: „De ce nu te duci afară, nu auzi că te strigă cineva”? Atunci el a spus: „Doamne, eu nu mă duc, pentru că este așa de bine la picioarele Tale, înaintea Fetei Tale”. „Dacă tu nu te duci, mă duc Eu, dar prietenia noastră nu va mai fi”. Atunci el s'a dus afară și a găsit acolo mulți oameni care nu știau nimic despre Isus. De atunci a devenit un lucrător pentru Dumnezeu. În altă zi, când s'a dus în camera sa, a văzut pe Isus mai strălucitor.

Noi primim din mâna Domnului multe binecuvântări, de aceea să fim și noi o binecuvântare pentru alții.

Cum să privim la El?

Se pare că e nefolositoare această întrebare, dar ea ne va arăta ceva.

În primul rând, să privim la El, **desbrăcați de sine, de interesele personale.** Poporul lui Israel

(Continuare în pag. 8-a)

PESCAR DE OAMENI

Datoria sa.
de Marcu Nichifor

„Iristos nu ne-a chemat să alergăm după interesele noastre personale oricât de bune ar fi, ci ne-a chemat ca să îndeplinim o misiune”.

Nimeni nu poate fi mai mare dușman omului credincios decât el însuși. Pe acest pământ nimeni nu-l poate înșela mai amarnic și nedreptăți mai tare decât el însuși pe el. Cu mare dreptate a zis Dumnezeu într'un loc: „...Tu singur te nimicești pe tine, dar numai în Mine este scăparea ta”. Aici vedem cum responsabilitatea credinciosului, cu privire la slăbiciunea și lipsurile binecuvântărilor duhovnicești se încarcă numai asupra sa, nu și asupra altora cum le-ar plăcea multora să creadă. Această nimicire constă în faptul că cel mântuit nu-și îndeplinește chemarea, sau nu vrea să corespundă scopului pentru care e mântuit.

In lumina Sfințelor Scripturi vedem că scopul pentru care ne-a creat și ne-a mântuit Dumnezeu, este ca să-I slujim. Cine fuge de această chemare, nu numai că fuge de cele mai mari binecuvântări, ci aleargă cu toată puterea spre nimicirea personală și veșnică; afară de aceasta mai aduce și urmări urâte în universul moral. Domnul Isus ne arată aceasta în viața Sa. El este foarte practic și minunat. Teoria este mai mult o explicație, o complectare a practicei. Toți fondatorii de religii au fost mari teoreticeni: învățătură și iarăși învățătură. Iristos însă, are viață și practică. El este tâmplarul Nazaretului, cu toate că știe că e Fiul lui Dumnezeu, nu înlătură slujba ci tocmai de aceea o înalță. Fiecare are dreptul să-I pretindă lucru bun, cinstiți, la timp. De ce n'a petrecut acest timp în teorii, studii? Pentru că divinitatea cere practică. Practica în viața Sa este temelie, este semnul ungerii, semnul divinității și al prezenței lui Dumnezeu. „Lucrările pe care le fac, mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:36). În fața acestei provocării, ateii amuțesc, dușmanii dispar, iar cei sinceri văd slava lui Dumnezeu. De asemenea, El îi cheamă pe ucenici la practică, slujbă: „Veniți după Mine și Eu vă voi face pescari...” Dela practică, la practică. De ce nu v'ați întrebat, de ce printre ucenicii Domnului n'a fost nici

un cărturar sau fariseu? Ei erau prea teoretici. Pentru ei toate lucrurile erau numai pentru gândire. Ei din practica vieții făceau teorii, ca și mulți azi, iar de adevărata practică fugeau ca de moarte. Domnul Isus n'are nevoie de astfel de ucenici. El ne cheamă dela practica destructivă a păcatului, la practica constructivă cu Dumnezeu, la slujbă.

Ucenicii nu s'au supărat când au fost chemați la slujbă. Ei nu erau de aceia care știau să vândure vremea stând cu mâinile în buzunar și să macine gânduri verzi și uscate. Ei nu erau filozofi, ei știau că secretul și legea vieții e munca, slujba. Tot ce este mai înainte sau mai înapoi de această lege e păcat, care are putere să ucidă și trupul și sufletul. Trebuie să știm că azi diavolul ucide mai multe suflete prin lene, decât Cezarii prin cele mai groaznice persecuții.

Dumnezeu îi spune lui Faraon de zece de ori: „Lasă pe popor să-Mi slujească”. Faraon și-a întepenit gâtul, mândria nu i-a îngăduit să asculte. Dar aceasta a plătit-o cu prețul vieții lui, a fiului și a slujitorilor săi. Slujba este singura cale pe care ți-a pregătit-o Dumnezeu. Înlătur-o din viața ta și atunci vei vedea cum umbra morții își întinde aripele ei reci asupra vieții tale. N'ai în viața ta slujbă pentru Dumnezeu, nu-L ai pe Dumnezeu. Poate, viața ta se învârtă numai în jurul intereselor, gusturilor tale, timp de șase zile, iar a șaptea zi faci alt gust, cauți să cânti, să auzi o predică nouă, interesantă. Spune drept ce slujbă ai? Nu-i așa că până acum niciodată n'ai îndeplinit slujba de pescar? Bagă de seamă că ești sub steagul morții! Trezește-te azi.

Pe de altă parte, chemarea de a sluji este cea mai mare lege în natură, care este un templu măreț divin. Numai fiindcă această lege, acest principiu este respectat, avem o armonie desăvârșită, o frumusețe de nedescris. Aici vedem că tot ce-i creat își îndeplinește scopul pentru care e creat. Dacă norilor le-ar veni greu să ducă milioane de kg. de apă pretutindeni, ce ar fi? Dacă izvoarele n'ar vrea să-și reverse sivoaiele lor cristaline de apă, cum ne-ar părea? Dacă pomii n'ar vrea să

înflorească, și holdele să crească ce-ar urma? Dacă soarele ar lu concediu pentru un an, ce-ar urma? Ar fi o privescătoare înfiorătoare, ruine, distrugere, moarte. Exact aceeași privescătoare, aceleași urmări se pot vedea în universul spiritual al ființelor care nu slujesc. Ingerii care nu-L slujesc sau transformat în demoni negri. Potopul, Sodoma și Gomora sunt pilde vii grăitoare. Acum a venit examenul tău, cercetează-te bine, căci mâine va fi târziu. Ești slujești sau te slujești?

Totul în natură slujește, chiar Dumnezeu, veșnicul Veghietor lui crează incontinuu pentru tine. Aici nu-i vorba de bani, ci de jertfă personală. Acest principiu nu poate fi înlocuit prin nimic. „Sacrificiu personal, și atât”. Prin aceasta poți ajunge mai pe sus ca îngerii; dar înlăturând aceasta, cazi mai jos ca demonii. Ascultând, aj viață din belșug, pace din belșug, bucurie din belșug. Neascultând ai moarte din belșug, chinuri din belșug.

O femeie complect sănătoasă muria. Mi s'a explicat așa: „S'a prefăcut că-i bolnavă, n'a vrut să lucreze. Văzând că-i merge bine, a stat mulți ani așa. La urmă a vrut să lucreze și să se scoale, dar n'a putut. Doctorii n'au putut-o vindeca, pentru că era sănătoasă. Nu putea umbla, mânca, gândi; membrele nu funcționau; astfel muri în suferințe”. Dacă nu vei sluji, vei muri sufletește ca femeia aceasta.

A sluji înseamnă a arăta altora mântuirea. A face aceasta prin puterea lui Dumnezeu și pentru slava lui Dumnezeu. Unii au încercat a sluji cu buzele, prin rugăciuni și laude, dar au falimentat. Degeaba fmi ziceti: „Doamne, Doamne, dacă nu faceți ce vă poruncesc Eu. Mergeți în toată lumea și învățați. Mai întâi ascultați, apoi rugăciunea îi va fi ascultată”. Nici vecinii nu știu că ești credincios, asta e ascultare?

Dumnezeu le arată strămoșilor noștri vestea mântuirii. Profetii, veacuri dearândul arătau omenirii venirea Mântuitorului. Primii creștini și-au făcut din plin acest serviciu. Din generație în generație, ni s'a transmis nouă această slujbă. Ce să facem cu ea? Slujba aceasta de care depinde viața noastră

(Continuare în pag. 8-a)

PURTĂTORI AI SUFERINȚEI

„Damenii mor, dar suferința nu moare!”

Iși închipuie tânăra pereche că-ur-re-și întemeiase plină de fericire toacuibușorul său, că suferința nu r-te-va pătrunde până la dânșii, că eaș-fericirea lor e prea puternică să su-poată fi zdrobită de loviturile u-l-soartei. Și un timp oarecare, ni-jeș-mic nu turbură visul lor duios; ne-florile fericirii care învăluie exi-or-tența lor, se desvoltă tot mai bogate în măreție și împrăstie tot și-mai plăcute miresme. Sunetele l-bucuriei care străbat vieța lor, răsună clare și curate, căci nici-ia-un sunet minor nu se amestecă lu-turburător în cântul lor voios. ne-Cercul familiar nu s'a rupt încă ert-nicăiri.

In strălucirea fericirii cresc co-pii frumoși, cumiști și veseli, pri-mind și răspândind cu mâinile pline: voie bună și dragoste. La fel ca apele marelui fluviu Dună-rea, care, cu cât curge cu atât își adâncește și-și lărgește apele, ast-fel se scurg zilele în sânul fami-liei: liniștite și fericite.

In timp ce în alte case intră din când în când îngerul morții, în timp ce nefericirea lovește în alții și pricinuieste răni dureroase, care sunt uneori mai dureroase decât pierderea unei vieți iubite, — în vreme ce în alte familii răsună glasul jalei și al plânsului, această familie rămâne scutită, iar fe-ricirea ei se aseamănă unei oaze într'un pustiu —... dar, odată și odată, sosește și ceasul ei întune-cat.

Iată! a sosit timpul când dure-rea și-a trimes solul ei posomrît și în acest cămin. El pune mâna pe clanță și intră fără să fi bătut la ușă și fără să fi cerut voie — nechemat pătrunde în cercul în-floritor, și nemilos frânge cea mai frumoasă floare.

Cu furie cumplită lovește pri-ma durere inima tremurătoare — și dublu de înspăimântător e at-unci, când vine neașteptat. Ceea ce ieri ni s'a părut cu neputință, este astăzi o realitate s-guduitoa-re. Vieța dragă, de care ne-am agățat cu întregul suflet, și pe care am crezut că nu o vom pu-tea lăsa niciodată să dispară, s'a despărțit pentru totdeauna de noi, iar strigătul nostru dureros se pierde neascultat și... fără răs-puns!

* * *

Prea răspândită este credința că durerea în sine înăși ar fi o

binecuvântare, că numai atinge-rea ei te curățește, te face mai nobil, mai bun. E o mare greșă-lă! Durerea nu cuprinde în sine un dar curățitor, care ar putea spăla o vieța păcătoasă de mur-dării și pete. Același foc, care servește aurului pentru curățire, distruge o floare plâpândă; iar durerea este un asemenea foc. În mâna lui Dumnezeu, acest foc a-junge un instrument de curățire pentru copiii Sai; dimpotrivă, fără binecuvântarea Sa, focul dure-rii nimiceste totul în cale. Dacă durerea servește pentru binele sau răul unui suflet, depinde de faptul, dacă acela ce o primește este un prieten sau un dușman al lui Dumnezeu.

Intr'o familie, în care Domnul Isus își are locaș, da, în care I s'a încredințat conducerea, fiecare durere lasă urme de binecuvânta-re. De aceea, să primim durerea ca pe un trimes al lui Dumnezeu și să dăm ascultare vestirii pe care urmează să ne-o facă.

Ingerii Domnului nu prea pă-trund în vieța noastră, sub for-ma unei străluciri, cu surâs și vorbă dulce, cu toate că astfel îi pictează artiștii, și tot astfel și-i închipuie fantezia noastră. Pe pământ, acești trimesi ai cerului, cu toate că iau înfățișarea aspri-mii și spaimei, ascund totuși ves-tea celei mai intime iubiri și a celei mai bogate binecuvântări.

Familia credincioasă care pri-meste un asemenea trimes al ce-rului — chiar cu ochii scăldați în lacrimi — se îmbogățește cu cel mai prețios dar: pacea cerească, și primește pecetea celei mai cu-rate, mai intime, mai divine iu-biri.

Considerăm că iubirea este condițiunea de bază a unei des-voltări prospere pentru fericirea familiară, așa cum florile își des-voltă întreaga frumusețe și tot parfumul lor, sub mângăierea dulce a căldurii. Totuși, o familie creștină va atinge numai atunci cele mai înalte culmi ale bucuriei sfinte, va primi numai atunci bo-gății nesecate, când durerea va trece peste pragul ei.

Așază iarna, o cracă verde, pe jarul cărbunilor, și vei auzi o me-lodie tânguitoare care însoțește pâl-păitul flacării. Poetul îți va spune că, glasul jalnic al ramurii, provine din vieța verde a pădurii și din cântul vesel a păsăricii, care au pătruns adânc până în mă-

duva ramurii. Vieța verde și cântul vesel care s'au ascuns a-dânc în ramură, sunt scoase la iveală — sub formă de cânt jalnic — de para focului mistuitor.

Când, în sânul familiei ne în-conjoară strălucirea fericirii, at-unci răsună la urechile noastre cântările bucuriei, care pătrund adânc în inimă și dormitează a-colo ascunse. Ceea ce am învățat ca copii, la picioarele mamei no-astre, la școala duminicală sau sub amvon, și ceea ce a influențat a-supra noastră în cursul anilor pașnici, fericiți, ca pilde frumoa-se și înălțătoare, ca sfaturi bune și sănătoase, ca învățături alese, frumoase și nobile, toate aceste influențe se transpun în vieța noastră, așa cum absoarbe câmpia din toamnă până în primava-ră: ploaie, soare și zăpadă, încât nu mai rămâne nicio urmă de-spre ele.

Vieța noastră nu poartă mă-sura deplină a bucuriei sfinte. Dar iată, se ivește jarul suferin-ței, și în focul întristării se tre-zesc cântările vechi, ascunse, dor-mitânde, și răsună din nou în innuri de slavă. Multe din como-rile prețioase, pe care lumea le socotește ca proprietatea ei, s'au născut din durere și întristare. Cele mai simțitoare cântece, au tășnit din piepturile sfâșiate de durere.

Cele mai prețioase bunuri ale vieții noastre, ne sunt date prin mijlocirea focului. Ceea ce timpu-rile trecute ne-au transmis ca bi-necuvântări bogate, au fost euce-rite prin suferințe și jertfe. Fără Ghetsimani și fără Golgota, n'am putea fi niciodată mântuiți; Mân-tuitorul ne-a deschis cerul prin lacrimi și sânge. Ceea ce face vieța bogată și plină de conținut, a trebuit să treacă prin foc.

* * *

In puțină noastră literatură re-ligioasă, avem cartea „**Puterea Misiunii**”, care răspândește mul-tă binecuvântare pentru acela care caută să pătrundă adâncul ei înțeles. Traducerea acestei pre-țioase cărți, este rodul unei sufe-rințe îndelungate, purtată cu mul-tă bărbăție și voie bună. Mai mult de un deceniu, traducătorul ei a fost ținut de patul suferinței, fără să murmure împotriva lui Dum-nezeu și fără să se închidă în a-mărăciune. In plină tinerete, când vezi cum alții din jurul tău, plini

(Continuare în pag. 7-a)

Din lumea largă

Cu toată situația critică de pe fronturi, se spune că s'a petrecut un caz ciudat care preocupă pe foarte mulți soldați pe frontul din apus. Un avion, în zborul său de recunoaștere, a ajuns într-o situație grea. Fu acoperit de un strat de gheață și pilotul văzând că nu va fi în stare să-l conducă mai departe, dădu porunca tuturor din echipaj să coboare imediat cu parașuta, el însuși părăsind avionul. Dar mai era în aparat un tânăr artilerist care din cauza gheței care a oprit funcționarea telefonului, n'a auzit comanda pilotului și care a rămas tot în avion. Avionul a sburat câțva timp fără pilot și la urmă s'a coborât la pământ puțin sguduindu-se. Tânărul care n'a știut nimic de cele întâmplate, văzând coborârea cam primejdioasă, a ieșit imediat ca să vină în ajutorul camarazilor săi, dar mare i-a fost mirarea când n'a găsit pe niciunul dintre ei. Mai târziu i-a regăsit pe toți

RELIGIE NEOPĂGÂNĂ

Mai de multe ori s'a vorbit despre o nouă mișcare religioasă în Germania. Zilele trecute, în presa engleză s'au reproduș pasagi dintr-o broșură răspândită în școlile din Berlin, făcând educație în cele ale noii religii păgâne. Conducătorul acestei religii păgâne este d. Haver. Bineînțeles noul cult trece sub aprobarea d. Baldur, Schirach și Rosenberg. Scopul va putea fi bun dar mijloacele sunt cu adevărat putrede. Căci cultul nou german este vechiu — este tocmai cultul pe care-l aveau Teutonii în timpul când colindau lumea și erau stăpâniți de neștiință. Credința lui Martin Luther a fost cea care a făcut din poporul german ceea ce a ajuns să fie în lumea de azi. Și cultul propovăduit azi de d. Haver și ocrotit de conducătorii tinerimii germane, va avea darul să-i ducă pe Germani acolo unde erau acum una mică cincă sute ani.

Iată câteva rânduri din noul Catechism:

Cine este un creștin? Un German nu poate fi.

Cine ar putea fi vreodată un creștin? Un German nu va putea fi.

Ce este Creștinismul? — Creștinismul este Iudaismul pentru ne-Iudei.

Creștinismul este și rămâne puterea dinamică, ce a trezit noroade înapoiate și a înduleit viața lumii, chiar și cea a poporului german pe care aderenții neopăgânismului vor avea darul să-l ducă la decadentă și prăpăd!

I. S.

teferi, scăpându-și viața cu parașutele.

Pe frontul finlandez luptele mari continuă. Rușii se spune că se luptă cu înverșunare, cu speranța că vor putea cuprinde orașul Viipuri, de care nu-i mai desparte decât vreo 6 km. Trupele finlandeze se retrag, totuși încearcă să respingă atacurile sovietice, pricinuind rușilor enorme pierderi de soldați și armament.

Trămisul special al președintelui Roosevelt, Dl. S. Welles, a sosit la Berlin unde a stat de vorbă cu dl. Ribbentrop. Dânsul însă, n'a voit să destăinuiească nimic presei din ceea ce a discutat cu șefii de stat ai Germaniei.

Situația generală a Orlinelatului Baptist Român Simeria, pe anul 1939

CASSA: Intrări pe anul 1939	Lei 97.897.—
Ieșiri pe anul 1939	„ 87.788.—
Sold pe anul 1939	„ 10.109.—

S'a cheltuit pentru următoarele:

1) Alimente	24.482.—
2) Imbrăcăminte, încălț.	13.141.—
3) Lemne	7.091.—
4) Lumină	2.467.—
5) Mobilier și reparații	4.355.—
6) Rechizite școlare	5.549.—
7) Medicamente	1.504.—
8) Corespondență	1.217.—
9) Spese misionare	4.511.—
10) Personal de serviciu	15.666.—
11) Vase pt. bucatărie	2.805.—
12) Accesorii	5.000.—

Total Lei 87.788.—

In natură s'au mai primit, în cursul anului 1939, următoarele:

Grâu 1119 kgr; porumb 661 kgr; secară 398 kgr; cartofi 344 kgr; fasole 54 kgr; untură 13 kgr.

Ciorapi 30 perechi; pânză de casă 85,30 m; ștergare 34 buc; haine pentru fete 16 buc; pânză de lână 14 m.; lână 6 kgr.; cearceafuri 2 buc; 2 perechi mănuși; 1 cămașă de zi.

Orfanii, împreună cu comitetul de conducere, aduc mulțumiri societăților femeilor, fetelor și tuturor fraților și surorilor care au ajutat acest institut, rugând pe Domnul să dea binecuvântarea arătată în Ps. 41:1—3; Ps. 20:1—9.

COMITETUL

Se spune că arabii și evreii din Palestina s'au împăcat pentru a putea lupta întru apărarea drepturilor țărilor năpăstuite din cauza războiului. Un astfel de batalion compus din arabi și evrei a debarcat în Franța pentru a se duce pe frontul britanic. În total sunt 700 oameni, printre care sunt și ofițeri englezi, cu toții voluntari.

Comandați

CALENDARUL BIBILIC

cu 2 lei bucata la

Depozitul de Literatură Arad, Str. Lac Barna 4

Creștinii Bapțiști în Polonia

Din informațiile ce primim, aflăm că bisericile creștine baptiste din Polonia ocupată de germani sunt libere, dar Seminarul Teologic din Lodz este închis și studenții, în bună parte ruși și polonezi, pot urma cursurile în seminarul din Hamburg. Dar altcum stau lucrurile în Polonia ocupată de Rusia Sovietică. Acolo bisericile sunt închise și numai ateii se pot lăuda cu necredința.

Unchiul lui Dr. Rushbrooke

D. Albert E. Rushbrooke din Peterstown, W. Virginia, Statele Unite, a trecut din viața pământească în ziua de 10 Ian., 1940, la vârsta de 77 ani, în casa sa din sâmpomenitul oraș. Timp de peste 50 de ani el a fost un membru credincios și devotat în biserica baptistă din Peterstown. Soția lui a murit acum doi ani. Din 13 copii ai lor, 12 încă toți trăiesc, și apoi bătrânul a fost înconjurat de 56 nepoți și 14 strănepoți. Albert E. Rushbrooke era unchiul lui Dr. I. H. Rushbrooke, președintele Alianței Baptiste Mondiale. Dr. Rushbrooke a petrecut în vară trecută, înainte de congresul Alianței la Atlanta, mai multe zile cu unchiul său afară pe ferma ce a fost cumpărată de bunicul său, care a imigrat în Statele Unite în anul 1869. Patriarhul — căci așa se poate numi — Albert Rushbrooke, era un om bun la inimă și plăcut. Lumea din toată regiunea aceea îl deplânge.

I. R. S.

PURTĂTORI AI SUFERINȚEI

(Urmare din pag. 5-a)

de viață, muncesc, aleargă, izbuțesc în sfertări deosebite, trăiesc viața din plin cu toate bucuriile și durerile ei, și totuși, să te bucuri copilărește de înfăptuirile altora, și să rabzi ca un mucenic, 11 ani, rănile suferinței tale, cu surâsul pe buze, iar când vin alții să te mângâie și să te îmbărbăteze, să plece dela tine înviorați sufletește, aceasta înseamnă să fii un izvor de binecuvântare! Inseamnă să fi primit un mare har din mâna Domnului, un talent cum rar se întâlnește!

Dar rodul suferinței lui Willy Sezonov, a dat o altă lucrare, mult mai cuprinzătoare în rezultate, o **Concordanță biblică**, adică o călăuză complectă, atât de necesară în a găsi cuvintele și citatele principale al Cărții sfinte, cuvinte care depășesc numărul de 120.000.

Care predicator, și cine dintre cetitorii Cuvântului divin, nu a simțit oare marea lipsă a unei asemenea lucrări, care să-l ajute la studiul și mănuierea Cărții sfinte, sau la aflarea unui cuvânt drag?

Pentru înfăptuirea unei asemenea lucrări monumentale, a cărei valoare să poată fi pretuită de toți cetitorii Cuvântului divin, indiferent de biserică sau credeul creștin căreia îi aparține, deci, o lucrare sortită a nu se învechi niciodată prin așezarea ei definitivă în rafturile bibliotecii, se cere o răbdare îngerească.

Înfăptuirea unei asemenea lucrări, a fost cea mai arzătoare dorință a acestui tânăr. Și a lucrat la ea, zi cu zi și an după an, cu multă râvnă. Când s'a apropiat însă de terminarea ei, Dumnezeu i-a poruncit să lase totul la o parte, căci avea să-i dea o însărcinare nouă, în lumea eternei dreptăți; avea să-l cheme în Împărăția luminii și a strălucirii Sale veșnice.

În urma lui, acei care au primit încredințarea sa de pe patul de moarte, de a termina și tipări Concordanța, o vor duce la bun sfârșit, întru amintirea permanentă a celui trecut în fericea veșnică și pentru binecuvântarea a mii și mii de suflete.

* * *

Dispariția unei vieți iubite, produce mare durere. Acea fami-

lie, care poartă împreună, în iubire și credincioșie, vremurile necazului și ale suferinței, iese din această grea încercare, mai întărită și cu simțăminte mai bune, mai duioase, mai nobile. Când tatăl și mama au stat la sicriul copilului lor, s'au simțit mai mult legați ca oricând; ei simt miruirea durerii purtată împreună. Și atunci, copiii rămași sunt și mai mult strânși la inima lor părintească; iar frații și sora rămasă, înțeleg mai bine sfatul de a se îngădui unul pe altul cu mai multă răbdare, și de a fi unul față de altul mai prevenitori. Există o putere minunată care locuiește într'un asemenea gol rămas prin moartea unuia din familie, de a îmblânzi naturile aspre și de a înobilă viața lor lăuntrică. Norul de durere care s'a coborât asupra unei familii, influențează tot atât de binecuvântat, ca și norul din toiușul verii, care își deșartă ploaia binefăcătoare peste grădini și lanuri.

Totuși, cum ne asigurăm binecuvântarea care trebuie să ne-o aducă durerea? Cercetează ceea ce voiește să-ți spună Dumnezeu prin înfristarea trimisă; ascultă cu aceeași bunăvoință, pe care i-ai da unei vești de bucurie. Cu siguranță, are să-ți încredințeze o

însărcinare: a trăi viața creștină mai bine, mai fructiferă; are să-ți dea un dar din înălțimile cerului. Coaja aspră ascunde un fruct de aur. Dumnezeu ne trimete focul înfristării, pentruca vede în noi aur ascuns, pe care vrea să-l curețe de murdării. Dincolo de valea întunecată, se află înălțimile strălucitoare ale luminii, și într'acolo vrea El să ne călăuzească pașii. Hristos însuși a îndurat în ascultare smerită, durerea amară a crucii, căci El a privit la bucuria care-l aștepta dincolo de suferință.

Nu uita, numai în acea casă în care locuiește Domnul Isus, durerea își poate revărsa bogățiile sale cerești. Unde nu locuiește Hristos, nu este loc nici pentru darurile Sale. Cine îi închide ușa, pierde orice binecuvântare; și apoi, când toate luminile bucuriilor pământesti se vor stinge, partea lui va fi întunecatul veșnic.

Ferice de acela, care se bucură de făgăduințele și mângăierile pe care le dă legătură cu Isus; care l-a invitat ca oaspe în zilele senine și însorite ale fericirii sale — atunci, când vor coborî umbrele nopții, stelele speranței neamăgite vor străluci pe cerul său întunecos.

JEAN

NECROLOG

În seara zilei de Vineri, 23 Februarie 1940, Dumnezeu a găsit de bine să cheme la Sine în veșnicii, pe tânărul Willy Sezonov.

Cel de al doilea fiu al binecunoscutului nostru frate, Adam Sezonov din Brăila, a încetat din viață, în vârstă de 26 ani, după o suferință năprasnică, care a durat 11 ani.

Serviciul înmormântării a avut loc Duminecă, 25 Februarie a. e., și a fost condus de fr. C. Adorian, S. Voia și J. Staneschi.

Un cortegiu funebru modest și impunător tocmai prin simplitatea sa, a condus la mormânt rămășițele pământesti ale aceluia care a fost Willy Sezonov, plâns de copiii lui Dumnezeu și de toți câți l-au cunoscut.

Dispariția sa din rândul familiei sale și al nostru, lasă un mare gol.

Suntem mângălați că suferin-

țele sale fizice au luat sfârșit, și că cerul a primit pe acela, „pe care pământul nu l-a meritat”.

Fie că se afla pe patul spitalului, în sanatoriu, acasă sau între străini, toți câți au avut prilejul să vină în legătură cu acest creștin, au plecat dela dânsul nu numai plini de admirație pentru eroismul și bucuria cu care își purta suferința, dar și cu convingerea că au înaintea lor un exemplu rar de viață creștinească, ajunsă la maturitate duhovnicească în greaua și încercata școală a Domnului Isus.

Din această prefacere sufletească, produsă tocmai de focul suferinței, a rezultat cartea „PUTEREA MISIUNII”, ca o complectare a golului pe care-l resimțea traducătorul ei: neputința de a merge din loc în loc pentru a misiona. O carte plină de inspirație

(Continuare în pag. 8-a)

PRIVIND LA ISUS

(Urmare din pag. 3-a)

trebuia să privească la un şarpe de aramă ca să se vindece. Cei care doresc să fie mântuiți să privească la cruce și vor fi mântuiți. Sunt momente, când trebuie să ne uităm și la noi înșine — când dorim ca să fim ca El, desbracă-te de tine însuși și îmbracă-te cu dorințele Lui.

În al doilea rând să privim **cu credință**. Crede că și tu poți fi la fel, și tu poți face ce a făcut El, încă și mai mari lucruri. Crede că și tu, mai mult ca oricare altul, trebuie să sameni Lui. În noi va căuta lumea să vadă credința despre care le vorbim.

În al treilea rând să privim la El, **căutând să-L imităm**.

Aceasta este partea esențială. Să-L admiri e minunat. Dar să-L imitezi este ceea ce-ți cere. Nu e o viață mai frumoasă, mai binecuvântată, decât aceea care merge pe urmele Lui. Un grup de tineri se hotărâse să facă în fiecare zi numai ce ar face Isus. Întrebarea: „Ce ar face Isus în locul meu?” — să fie veșnic înaintea noastră. În timp de un an, o mare schimbare s'a observat în biserică și chiar în regiunea aceea. A imita pe Isus e un lucru sfânt, frumos, și oare de ce nu se hotărâse pentru aceasta mai mulți tineri sau tinere? Atunci când privim la Isus cu gândul sincer de a-L imita, desigur că privirea noastră nu se va rătăci într-o altă direcție.

Binecuvântările pe care le avem privind la Isus.

Conducere sigură. Din cele spuse până aici reiese că, privind la Isus înseamnă a merge cu El pe drumuri noi, neumblate. Să urcăm de multe ori muntele Taborului, să coborâm de multe ori Valea Plângerii. Pe această cale a necunoscutului El ne asigură o conducere sigură „Eu sunt Calea”... Acei care plecau pe mare cu corabia și se rătăceau, priveau în sus ca să observe pe cer steaua polară și astfel se orientau. El este Steaua conducătoare a vieții noastre. Privind la El, nu vom rătăci.

Un alt avantaj de a privi în sus, este că, **privind la El nu vedem greutățile, necazurile care ne înconjoară**. Nu vedem piedecile din drumul nostru, și astfel descurajarea nu vine așa de repede. În schimb, îl vedem pe El în toată puterea slavei Sale, nu numai un pribeag, călător pe pământul no-

stru ci și un rege puternic care zice: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea!”

Primim puterea ce radiază din El. De ce floarea soarelui își încreaptă privirea spre soare? De ce și cea mai umilă floriceică încearcă să-și scoată căpșorul de sub frunzele uscate, de sub spini ca să poată veni în relație directă cu soarele? Ca să primească din căldura sa, lumina sa care are o mare influență asupra lor. Culoarea aceea palidă pe care o avea în timpul cât sta în umbră, acum a primit o culoare vie și zâmbitoare.

Priviți un copilăș crescut într-un loc curat, aerisit, cu soare din belșug. Este de o drăgălășenie de nespus. În fiecare zi se dezvoltă mai mult și mai bine. Priviți un creștin crescut în lumina Fetei lui Isus. Priviți la acela care știe să cheltuiască mai

mult timp privind la Ființa aceea divină, din care radiază o putere care poate pătrunde în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului omenesc. Care are proprietate de a da îmbolduri sfinte spre idealuri nobile.

Scopul spre care tinde fiecare creștin este de a deveni mai asemănător lui Isus, pentruca astfel să ajungă la desăvârșirea aceea pentru care și-au dat viața mult martiri.

S'a observat că două persoane stând mai mult împreună, începe să împrumute fără să vrea, unele altuia, obiceiuri, gesturi, expresii și astfel după un oarecare timp îți face impresia, că cele două persoane seamănă foarte bine.

Avem în fața noastră o Persoană sfântă, desăvârșită, la care dacă vom privi fără încetare vom deveni asemenea Lui.

O SEMINARISTĂ

Convocarea Comitetului Tăresc

Pe această cale aducem la cunoștința tuturor fraților, membri în **Comitetul Uniunii Comunităților Creștine Baptiste din România**, că acest Comitet se va întruni în zilele de 14—15 Martie 1940, la București, în casa de rugăciune a bisericii creștine baptiste din Bd. Basarab No. 56 bis.

Rugăm pe toți membri Comitetului să nu lipsească de la această întrunire, deoarece avem lucruri foarte importante ce privesc Cultul Creștin Baptist în țara noastră.

Bisericile sunt rugate să ne alăbe în rugăciune către Dumnezeu pentruca El să ne dea putere și înțelepciune a face ceea ce este plăcut Lui și de mare folos cauzei Evangheliei.

Membri Comitetului se vor întruni dimineața la orele 10, în ziua de 14 Martie 1940, la casa de rugăciune, Bd. Basarab 56 bis,

BUCUREȘTI, pentru rugăciune și apoi va urma prima ședință a Comitetului.

IOAN SOCACIU, președinte

MARIN DUMITRAȘCU
secretar general

PESCAR DE OAMENI

(Urmare din pag. 4-a)

stră a ajuns la noi. Ne vom ocupa cu gunoaiele aceste trecătoare numai? Ne vom face că nu înțelegem? Nicidecum, niciodată! Să îngropăm trecutul, să punem hotar. Oamenii au nevoie de pacea lui Hristos, de o credință puternică, în ciuda greutăților. Dacă nu ne vom îndeplini slujba noastră, prin aceasta vom disprețui pe Dumnezeu. Vom desconsidera dragostea Lui. Iar El ne va zice: „Adevărat vă spun, că nu vă cunoșc”. De aceea, azi slujește-L și fii pescar de oameni.

Necrolog

(Urmare din pag. 7-a)

divină pentru oricare urmaș al Domnului.

A rămas în urma sa o altă lucrare, poate cu mult mai însemnată: **O CONCORDANȚĂ BIBLICĂ**, compusă din peste 120.000 cuvinte. A trebuit s'o lase neispră-

vită, căci Domnul Isus, pe care-l iubea cu ardoare, l-a chemat în slava Sa cerească. Nădăjduim, că și această carte va vedea lumina zilei, așa cum a fost ultima dorință a aceluia care a plecat din mijlocul nostru. J. S.